

een betrekkelijk kleine opoffering voor schande bewaart. — Zoo logisch mogelijk zette hij nog eens alles uit elkander. Hoewel zij smadelijk opmerkte dat ze niet op de wereld was om alle de Breuls, die verkozen slecht te zijn, bij te staan, scheen ze toch in zwaren tweestrijd. Het feit dat de eenige zoon van haar alom geachten vader in dezelfde stad waar deze had gewoond, tot schande gemaakt zou worden, woog meer bij haar dan ze zich nog wel wilde bekennen. Zij vroeg hoeveel hij noodig had. — Eén voorwaarde stelde ze echter: hij moest haar zooveel laten dat ze in haar huis kon blijven wonen. Dit verliet ze nooit; niet eer men er haar uitdragen zou!

Zij liet hem gelijk voorheen de stukken uit haar trommel krijgen; zij zag hoe hij ze apart lei; hoe de stapel aangroeide, dien hij straks meenemen zou. Terwijl hij haar verzekerde dat ze, zoo zuinig als zij leefde, best in haar huis kon blijven, trachtte hij haar moed in te spreken door de verzekering dat hij nog andere ondernemingen loopende had, en dat hij in den regel altijd gelukkig was. — Wie wist nog hoe gauw hij het weer terug...

Eer hij uitspreken kon, had zij hem het zwijgen opgelegd.

— Kom mij met die praatjes niet meer aan: ik weet nu hoeveel er op te rekenen valt. Wat weg is, is weg. — Zij kneep haar lippen dicht, alsof ze haar laatste woord gesproken had.

Toen de papieren in den wijden zak van 's heeren de Breuls overjas verdwenen waren, en hij zelf vertrokken was, bleef juffrouw Bettemie eenigen tijd voor zich uitstaren bij de puinhoopen van haar voor een goed deel verloren fortuin. Meer dan half leeg had haar broer de trommel geplunderd; toen er eindelijk beweging in haar gestalte kwam, strekte ze in haar neiging tot opruimen haar hand naar de thans vele kaartjes en roode bandjes uit, die op de tafel verspreid lagen; zij bond ze bijeen en legde ze naast de andere onder in de trommel, terwijl ze al zuchtend trachtte te berekenen hoeveel ze wel verloren had; en in haar narigheid stond de rekening nog slechter dan ze in werkelijkheid was. Ze zag zenuwachtig op; er werd aan de voordeur gescheld. Ze luisterde; er klonk een mannenstap in de groote gang; snel pakte ze alles in de trommel bijeen, zette die weg en verborg haar tusschen de plooiën van het gordijn. Het was haar broer, die terug kwam om nòg meer te halen!... Ze zou nu wat ze over had beschermen ten koste van wat 't ook zijn moest!... De deur ging open, zonder tikken... juffrouw Bettemie moest de hand boven de oogen brengen om zich goed te overtuigen... haar broer was 't niet. De gestalte, die daar op den drempel stond, was kleiner, vierkanter; ze zag eenforsch, mannelijk gelaat, met sprekende oogen; het hoofdhaar en de knevel begonnen te grijzen en de gelaatskleur was bleek, maar toch drong het bruin er door heen; wat juffrouw Bettemie het eerst spreken deed, waren die oogen met dien lachenden trek om den mond, nu scherper, dieper gegroefd, maar toch de oude trek, dien zij had kunnen uitteekenen als zij aan die kunst had gedaan... Constant! riep zij op eens uit, haar broer en de stukken en de